

РЕЙ БРЕДЪРИ РЕМЕМБЪРС, ОХАЙО

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Появиха се тичешком през горещия неподвижен прахоляк на градчето, сподиряни от черните сенки, които слънцето прогори под тях.

Задържаха се за огради. Вкопчваха се в дървета. Хващаха се за люлякови храсти, които не им даваха опора, олюляха се и се вкопчиха един в друг, после продължиха да тичат и погледнаха назад. С внезапна отчетливост пустата улица се втурна към тях. Ахнаха и се завъртяха в непохватен танц.

И тогава го видяха и възкликнаха като пътешественици, съзрели мираж по пладне, невероятен остров, обещаващ прохладен бриз и водни поляни от стопени забравени снегове.

Най-отпред се издигаше млечнобяла къща с покрита с лоза веранда, в която бръмчаха златисти пчели.

— У дома — каза жената. — Тук ще сме в безопасност!

Мъжът примигна изненадано към къщата.

— Не разбирам...

Но стигнаха до верандата, подкрепяйки се един друг, и седнаха на люлката. Тя увисна като везна, която трябва да ги претегли, и това ги изплаши.

Дълго време единственото движение беше лекото ѝ полюшване с мъжа и жената, кацнали несигурно като птички на нея. Улицата разстла пласт гореща прах, гладка, без отпечатъци от стъпки или гуми. От време на време от нищото появяваше вятър, прелиташе през прашния път и утихваше в прохладата на зелените дървета. Всичко друго беше плътно и неподвижно, сякаш опечено. Ако изтичаш на някоя веранда, плюеш върху някой прозорец и избършеш прахта, можеше да надникнеш вътре и да видиш мъртвите, пръснати по голите подове като глинени мумии. Но никой не изтичваше, не плюеше и не надничаше.

— Шшшт — прошепна тя.

Лъчите на слънцето минаваха през листата и сенките трептяха като криле на колибри по застиналите им лица.

— Сега чуваш ли?

Някъде отдалеч смътно се чува гласове. Обади се сирена, набра сила и замлъкна. Прахта се успокои. Шумовете на света лениво заглъхнаха.

Жената погледна съпруга си, седнал до нея.

— Ще ни намерят ли? Ние избягахме, свободни сме, нали?

Той кимна едва забележимо. Беше на около тридесет и пет, целият четина и розово. Червените жилки в очите му го караха да изглежда много по-румен, по-топъл, по-раздразнителен. Често ѝ казваше, че носи в себе си огромна космата топка, която му пречи да говори и да диша в горещините. Паниката бе постоянен начин на живот и за двамата. Ако сега от сляпото небе върху ръката му паднеше дори и една дъждовна капка, той щеше да се втурне да бяга и да я остави сама.

Езикът ѝ обходи устните.

Движението ѝ го раздразни. Хладнокръвието ѝ го безпокоеше.

Тя се възползва от възможността да заговори отново.

— Толкова е хубаво да поседиш.

Кимането му накара люлката да се залюлее отново.

— Всеки момент госпожа Хейдекер ще се появи с цял кош прясно набрани ягоди — продължи жената.

Той се намръщи.

— От собствената ѝ градина — добави тя.

Лозите се виеха около прохладната тъмна веранда. Двамата се чувстваха като деца, които се крият от родителите си.

Слънчевите лъчи открояваха тънките сребристи власинки по мушкатото в саксията на перилото. Мъжът изпита чувство, че е хванат натясно по зимно бельо.

Внезапно тя стана, отиде да надникне през шпионката и вдигна ръка към звънеца.

— Недей! — опита се да я спре той.

Късно — пръстът ѝ вече натискаше копчето.

— Не работи. — Сложи длан на устата си и заговори през пръсти. — Ама че глупаво! Да звъня на собствената си врата. Защо? За да видя дали няма да изляза на прага и да погледна самата себе си?

— Махай се оттам. — Вече се беше изправил. — Ще развалиш всичко!

Но детската ѝ ръка сякаш сама се плъзна към дръжката на вратата.

— Отключена е! Но защо, винаги я заключвахме!

— Махни си ръцете!

— Няма да се опитвам да влизам. — Неочаквано се пресегна нагоре и пръстите ѝ пробягаха по рамката на вратата. — Някой е откраднал ключа, това е. Откраднал го е, влязъл е и е обрал къщата. Твърде дълго ни нямаше.

— Отсъствахме само един час.

— Не лъжи — каза тя. — Знаеш, че са минали месеци. Не... колко? Години.

— Един час — повтори той. — Седни.

— Толкова дълго пътуване беше. Мисля, че ще седна. — Но ръката ѝ все така лежеше върху дръжката. — Искам да съм свежа, когато викна на майка: „Мамо, дойдохме си!“. Чудя се къде ли е Бенджамин? Такова добро куче.

— Умря — изпусна се мъжът. — Преди десет години.

— О... — Тя отстъпи назад и гласът ѝ омекна. — Да... — Погледна вратата, верандата и градчето. — Нещо не е наред. Не мога да кажа какво точно. Но нещо не е наред!

Единственият звук идваше от изгарящото небето слънце.

— В Калифорния ли се намираме или в Охайо? — попита тя и най-сетне се обърна към него.

— Не прави това! — Сграбчи китката ѝ. — В Калифорния сме.

— Какво прави градът ни тук? — остро попита тя, останала без дъх. — Та нали беше в Охайо!

— Имаме късмет, че намерихме този! Не говори за това!

— Може пък да е Охайо. Може изобщо да не сме заминавали на запад преди години.

— Това — каза той — е Калифорния.

— Как се казва това градче?

— Колдуотър^[1].

— Сигурен ли си?

— В горещ ден като този ли? Колдуотър.

— Сигурен ли си, че не е Мелоу Глен^[2]? Или Бризуей Фолс^[3]?

— В разгара на жегата и тези не звучат зле.

— Може пък да е Инклемънт^[4], Небраска. — Тя се усмихна. — Или Девилс Пронг^[5], Айдахо. Или Бойлинг Сандс^[6], Монтана.

— Върни се към ледените имена.

— Минт Уилоу^[7], Илинойс.

— Ааах. — Той затвори очи.

— Сноу Маунтин^[8], Мисури.

— Да. — Задвижи люлката и отново се залюляха напред-назад.

— Но знам кое е най-доброто — каза тя. — Ремембърнс^[9]. Точно това е. Ремембърнс, Охайо.

И по усмихнатото му мълчание и начина, по който се люлееше със затворени очи, разбра, че се намират именно там.

— Те дали ще ни намерят тук? — с внезапно безпокойство попита тя.

— Не и ако внимаваме, не и ако се крием.

— О! — възкликна тя.

В далечния край на улицата под ярките лъчи на слънцето внезапно се появи група хора, които си вееха, за да прогонят прахта.

— Ето ги! Ох, какво сме направили, че ни гонят така? Том, да не би да сме грабители или крадци? Да не би да сме убили някого?

— Не, но все пак ни последваха чак до Охайо.

— Преди малко май каза, че сме в Калифорния.

Той отметна глава назад и се загледа в палещото небе.

— Господи, не знам вече. Може да са сложили града на колела.

Непознатите, които се движеха в свой собствен пращен свят, поспряха. Резките им, подобни на лай гласове се чуваха под дърветата.

— Трябва да бягаме, Том! Да се размърдаме! — Задърпа го за лакътя, опита се да го накара да стане.

— Да, но виж. Дреболиите наоколо — нещо не е както трябва. Градчето... — Залюля се с полуотворена уста и отнесен поглед. — Къщата. Нещо във верандата. Навремето имаше само три стъпала. А сега са четири.

— Не!

— Усещам промяната с краката си. И онези цветни стъкла около прозорчето на вратата. Сини и червени. А бяха оранжеви и млечнобели.

Посочи уморено.

— Тротоарите, дърветата, къщите. Цялото проклето градче. Не мога да определя какво му има.

Тя се загледа и започна да осъзнава. Нечия голяма ръка бе събрала всички познати от детството ѝ елементи от градче — църкви, гаражи, прозорци, веранди, тавани, храсти, поляни, улични лампи — и ги бе изсипала в стъкларска пещ и нагорещила до такава степен, че

всичко се бе стопило и изкривило. Къщите бяха станали малко по-големи или по-малки от първоначалните си размери, тротоарите се накланяха, камбанариите бяха по-високи. Който и да беше слепил градчето в едно цяло, явно беше изгубил плановете. Беше прекрасно, но странно.

— Да — промърмори тя. — Да, прав си. Познавах с ролерите си всяка пукнатина по тротоара. Не е същото.

Непознатите тичешком завиха по една пресечка.

— Заобикалят — каза тя. — После ще ни намерят тук.

— Не знам — отвърна той. — Може да ни намерят, може и да пропуснат.

Седяха, без да помръдват, заслушани в горещата зелена тишина.

— Знам какво искам — рече тя. — Искам да вляза в къщата, да отворя хладилника, да пийна глътка студено мляко, да надникна в килера и да помириша окачените на тавана банани, да ям поничка с пудра захар направо от купата.

— Не прави опити — каза той, без да отваря очи. — Ще съжаляваш.

Тя се наведе и погледна изпитото му лице.

— Страх те е.

— Мен?

— От нещо толкова просто като това да отвориш вратата!

— Да — отвърна той след дълго мълчание. — Страх ме е. Не можем да бягаме повече. Ще ни хванат и ще ни върнат на онова място.

Внезапно тя се разсмя.

— Не бяха ли странни? Не ни взеха пари за престоя. Харесвах костюмите на жените — изцяло бели и колосани.

— На мен не ми харесваха прозорците — каза той. — Металните решетки. Помниш ли как започнах да издавам звуци като от ножовка и мъжете пристигнаха тичешком?

— Да. Защо все тичат?

— Защото знаем твърде много, затова.

— Аз не знам нищо — каза тя.

— Мразят те, защото си ти, мразят и мен, защото съм аз.

В далечината се чува гласове.

Жената извади от джоба си увито в носна кърпа огледалце, дъхна върху него и се усмихна на отражението си.

— Жива съм. Понякога там лягах на пода и си казвах, че съм мъртва и не могат повече да ме торМОЗЯТ. Но те ме заливаха с вода и ме принуждаваха да стана.

Шестима мъже се появиха с викове на ъгъла и се насочиха към къщата, където мъжът и жената седяха в люлката и си вееха с ръце.

— Какво сме направили, че ни преследват така? — попита жената. — Ще ни убият ли?

— Не, ще говорят меко и мило и ще ни изведат от градчето.

Внезапно той подскочи.

— Сега пък какво? — извика тя.

— Ще вляза да събудя майка ти. Ще седнем на кръглата маса в дневната, ще хапнем сладкиш с праскови и бита сметана, а когато онези почукат на вратата, тя просто ще им каже да се махат. Ще използваме сребърните прибори, които ти купи от рекламата в „Чикаго Трибюн“ от двайсет и осма година с образите на Томас Мийхън и Мери Пикфорд върху дръжките.

Тя се усмихна.

— Ще пуснем фонографа. „Трите дървета — там, там и там!“

— Хайде — каза той. — Да вървим!

Шестимата мъже ги зърнаха на верандата, извикаха и се затичаха към тях.

— По-бързо! — изкрещя жената. — Влизай, викни майка ми и сестра ми, по-бързо, *идат!*

Той рязко отвори вратата.

Тя се втурна след него, затръшна я и се обърна.

Зад фасадата на къщата нямаше нищо освен подпори, платница, дъски, малка полянка и поточе. Отстрани имаше няколко прожектора. Върху една от стените от папие маше с молив беше изписано СТУДИО №12.

На верандата затрополиха крака.

Вратата се отвори. Мъжете се изсипаха вътре.

— Ох! — изкрещя жената. — Можехте *поне* да *почукате!*

[1] Студена вода — Б.пр. ↑

[2] Злачна долина — Б.пр. ↑

[3] Прохладен водопад — Б.пр. ↑

[4] Суров, студен — Б.пр. ↑

- [5] Дяволската вила — Б.пр. ↑
- [6] Кипящи пясъци — Б.пр. ↑
- [7] Ментова върба — Б.пр. ↑
- [8] Снежна планина — Б.пр. ↑
- [9] Възпоменание — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.